

Eduard Pons
Professor **Ramon Bartrina**
Del blanc al relat II – Palafrugell – abril 26

La trobada

He quedat a dos quarts de cinc a la cafeteria de la cantonada del carrer Diputació. Com sempre, faig tard, la puntualitat mai ha estat ni serà la meva virtut. Abans de sortir de casa m'he passat dos quarts d'hora buscant la combinació més adient per aquella cita. Mai porto els mitjons emparellats, trobo que és quelcom avorrit i la serietat que implica la meva feina necessita una vàlvula d'escapament que he situat als meus peus.

Fa més de vint anys que vaig començar a treballar a la funerària. Des de llavors la gent veu en mi l'aspecte seriós i pulcre que he de transmetre davant les famílies que acaben de perdre un ésser estimat.

El meu jo interior, divertit i juganer, necessita ser present de manera metafòrica en el meu dia a dia. Els meus mitjons, acolorits i cridaners, són el reflex d'aquesta part meva. Porto els cabells negres i curts. Ben tallats i pentinats. El vestit de jaqueta i pantaló d'un blau marí tan fosc que sembla gairebé negre. La camisa blanca i la corbata a joc amb el vestit. Sabates clàssiques de color negre, les porto sempre ben netes i brillants.

Avui he escollit un mitjó de color taronja amb dibuixos de "tacos mejicanos" i el del peu esquerre és de color verd amb calaveres de diferents colors. Entro per la porta de la cafeteria tot just quan són tres quarts menys cinc de sis. Veig la Guadalupe asseguda a la taula del fons eixugant-se les llàgrimes amb un mocador blanc, mentre juga amb la tassa de cafè que té al davant.

Eduard Pons

Professor Ramon Bartrina

Del blanc al relat II – Palafrugell – abril 26

Sense títol (activitat d'escriptura automàtica)

La Roxanne estava asseguda al sofà de casa seva amb un llibre a la mà mirant per la finestra. Va veure unes persones a la plaça i es va adonar que eren els seus amics. Ella sabia que l'amistat s'havia acabat, però li costava acceptar que s'havia quedat sola i només sentia les forces del mal que l'arrossegaven cap a la tristesa absoluta. La seva tieta sempre li havia advertit que el seu caràcter la faria estar sola. Jo em trobava bé i acabaria borratxa ben entrada la nit, segurament escoltant com sempre: Alfonsina i el mar i pensant que el meu país és tan petit que no hi ha cabuda per ningú més.